

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 184/08-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. júna 2008 predbežne prerokoval sťažnosť J. S., t. č. vo výkone väzby, ktorou namietal porušenie svojich bližšie neoznačených základných ľudských práv a slobôd rozsudkom Okresného súdu Trnava sp. zn. 6 T 209/2006 z 24. apríla 2008, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. S. o d m i e t a pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. mája 2008 doručená sťažnosť J. S. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojich bližšie neoznačených základných ľudských práv a slobôd rozsudkom Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 6 T 209/2006 z 24. apríla 2008.

Zo sťažnosti vyplýva, že okresný súd rozsudkom sp. zn. 6 T 209/2006 zo 6. februára 2007 uznal sťažovateľa a ďalších troch obžalovaných za vinných zo spáchania obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi formou spolupáchateľstva podľa § 20 a § 172 ods. 1 písm. c) a d) a ods. 2 písm. e) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov. Krajský súd v Trnave (ďalej len „krajský súd“) uznesením sp. zn. 6 To 17/2007 z 8. marca 2007 rozsudok okresného súdu zo 6. februára 2007 zrušil v celom rozsahu a vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu prerokoval a rozhodol. Sťažovateľ ďalej uviedol, že v tomto uznesení krajský súd rozhodol, že úlohou prvostupňového súdu po vrátení veci na nové konanie a rozhodnutie je, aby až po náležitom zistení skutkového stavu veci opätovne rozhodol, pričom je potrebné samostatné rozhodnutie aj náležitým spôsobom odôvodniť vo všetkých jeho výrokoch, a to v súlade s § 168 ods. 1 Trestného poriadku.

Podľa sťažovateľa *„To sa však nestalo reálnym a Okresný súd Trnava vyniesol nový rozsudok bez toho, aby včas a v potrebnej miere vykonal úkony resp. úlohy mu uložené vyššie uvedeným uznesením krajského súdu zo dňa 8. 3. 2007“*.

Sťažovateľ odôvodňuje porušenie svojich bližšie neoznačených základných ľudských práv a slobôd okrem iného aj tým, že *„Pri vyhlásení rozsudku dňa 24. 4. 2008... v celom zasadnutom senáte nebol prítomný prokurátor“*, ďalej tým, že sudca okresného súdu mu *„nedal možnosť zdokladovať... 550 000 Sk, a konal podľa seba“* a odsúdil ho *„na základe vlastníctva vlastných peňazí na synovom účte“* a on tieto peniaze vie *„zdokladovať“*, ako aj inými v sťažnosti opísanými skutočnosťami (napr. rasová diskriminácia).

Sťažovateľ v závere svojej sťažnosti okrem výmeny celého senátu zo zaujatosti, žiadosti o preskúmanie jeho zdravotného stavu a *„zápisnice o hlasovaní zo dňa 24. 4. 2008“*, ako aj žiadosti *„aby boli preskúmané vyššie spomínané peniaze a... ich zdokladovanie“*, navrhol ústavnému súdu, aby bol označený rozsudok okresného súdu *„zrušený v plnom rozsahu, a spisy boli vrátené na ďalšie dokazovanie, pretože veľa vecí nie je doriešených, a veľa porušených“*.

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa skúmajúc, či nie sú dané dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 142 ods. 1 prvej vety ústavy súdy (všeobecné) rozhodujú v občianskoprávných a trestnoprávných veciach.

Sťažovateľ tvrdí, že k porušeniu jeho bližšie neznačených základných ľudských práv a slobôd došlo rozsudkom okresného súdu sp. zn. 6 T 209/2006 z 24. apríla 2008.

Z informácie okresného súdu poskytnutej ústavnému súdu na jeho vyžiadanie vyplýva, že trestná vec sťažovateľa v čase podania sťažnosti ústavnému súdu stále nebola právoplatne skončená a ku dňu predbežného prerokovania jeho sťažnosti prebiehalo doručovanie napadnutého rozhodnutia okresného súdu. Keďže sťažovateľ spolu s ostatnými tromi obžalovanými podali na hlavnom pojednávaní do zápisnice odvolanie, spis bude predložený odvolaciemu súdu.

Z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany toho základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. III. ÚS 207/04, I. ÚS 34/05, I. ÚS 127/05, IV. ÚS 212/07).

Ustanovenie čl. 127 ods. 1 ústavy teda limituje právomoc ústavného súdu vo vzťahu k všeobecným súdom princípom subsidiarity, podľa ktorého ústavný súd rozhoduje o individuálnych sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb vo veci porušenia ich základných práv alebo slobôd v tých prípadoch, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Uvedený princíp sa nepochybne týka prípadov, v ktorých sa sťažovatelia ako účastníci súdneho konania môžu domáhať ochrany svojich základných práv alebo slobôd, k porušeniu ktorých malo dôjsť pochybením vo veci konajúceho súdu využitím opravných prostriedkov, ktoré im na tento účel dáva k dispozícii zákon (v danom prípade Trestný poriadok).

Sťažovateľ sa môže ochrany svojich práv domáhať vo vzťahu k namietanému prvostupňovému rozsudku využitím riadneho opravného prostriedku odvolaním podľa

§ 306 ods. 1 a § 307 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku v konaní pred krajským súdom. Zo zistenia ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľ tak urobil a odvolanie podal.

Právomoc odvolacieho súdu poskytnúť sťažovateľovi ochranu pred zásahom do jeho základných práv a slobôd v danej veci vylučuje právomoc ústavného súdu na meritórne prerokovanie tejto časti sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť odmietol po jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

Nedostatok právomoci ústavného súdu na rozhodnutie o tejto sťažnosti nemožno odstrániť. Preto bolo už bez právneho významu vyzvať sťažovateľa na odstránenie nedostatkov jeho sťažnosti (napr. neoznačenie základných ľudských práv a slobôd, porušenie ktorých namieta, nepredloženie splnomocnenia na zastupovanie pred ústavným súdom).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. júna 2008